

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή,—ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορά θάβγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτ' ὧν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δ' ἄλλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ὁ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἕγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σὰρα καὶ τὴ μάρρα — κάθε φύλλο μὴ δικάρα.

Τοῦ Ἰουλίου τρίτη καὶ δεκάτη,
κι' ἑλούφαξαν καμπόσοι Κορδονάτοι.

Ποῦντος τρακόσα πενήντα ἓνα
καὶ τόσα μοῦτρα μουντζουρωμένα.

Τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι,
τὸ φυσᾷ καὶ δὲν κρυώνει.

Εἰς τὸν νοῦ μου ποτὲ δὲν τὸ εἶχα,
Θοδωρῇ, Κορδονάτε γλυκέ,
ὁ Μελάς νὰ σοῦ κόψῃ τὸν βῆχα
καὶ νὰ φᾶς δυνατὸ τενεκέ.

Λυσσασμένοι δαγκάνουν οἱ σκύλοι,
πᾶν ἁμόντε τὰ τόσα χαρτιά,
ποῦχες σ' ὅλους τοὺς φίλους σου στείλῃ
γιὰ νὰ σβύσ' ἡ μεγάλη φωτιά.

Συμφορά!... σ' ἐνθυμοῦμαι... πῦρ πάλλων
ἐγκυκλίους ἐσκόρπας συχνά,
καὶ εἰς ἓνα ἐφώναζες κι' ἄλλον:
»μὴ βαρῆτε πολὺ ὅτ' ἄψαχνά.»

Ἄν ἔδῳ κι' ἂν ἐκεῖ μπαγιονέτα
μᾶς ἐκτύπα κι' ὀπίσω κι' ἐμπρός,
τοῦ Μελά τοῦ πετοῦσαν κουφέτα
σὰν νὰ ἦταν κανένας γαμπρός.

Εἶχε δὴ τὸ Κορδόνι πῶς πῖσσα
θὰ μαυρίσῃ Κορδόνια πολλὰ,
καὶ γι' αὐτὸ κορδωμένο ἐλύσσα
ὅπου κι' ἓνα χαρτὶ τοῦ Μελά.

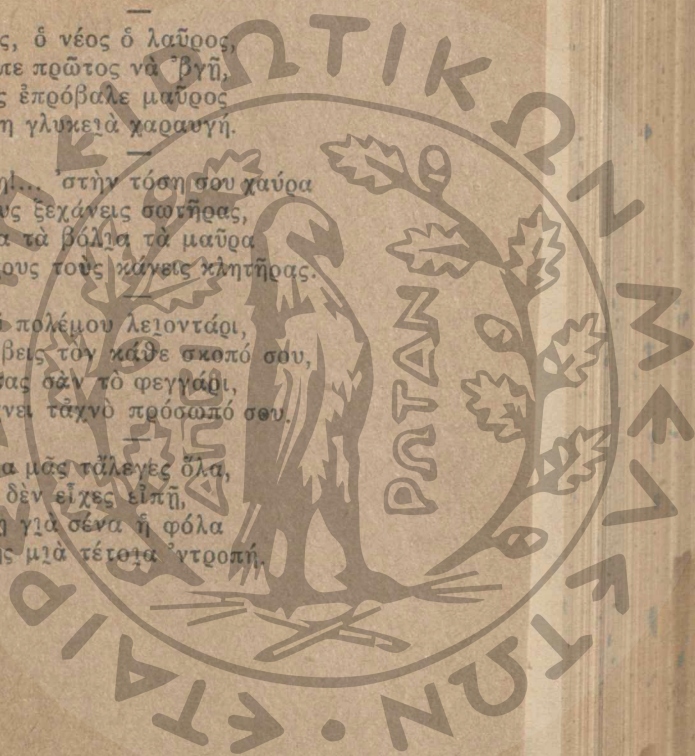
Τοῦπαν ὅσα δὲν σέρνουν ἢ σκούπαις
κι' εἶχε γίνεῖ παντοῦ χασαπιδό...
πῶς τὰ βλέπεις; σοῦ εἶπα, καὶ μοῦπες:
»γιὰ τὸν Νίκο φαρμάκι θὰ πιῶ.»

Καὶ ὁ Νίκος, ὁ νέος ὁ λαῦρος,
ὅπου τοῦπρελε πρῶτος νὰ βγῇ,
σὰν Ἀράκης ἐπρόβαλε μαῦρος
μὲ τὴν πρώτη γλυκεῖα χαραυγή.

Κόσμε ψεύτη!... στὴν τόση σου χαύρα
τοὺς μεγάλους ξεχάνεις σωτήρας,
καὶ μ' ἐκεῖνα τὰ βόλτα τὰ μαῦρα
τοὺς Δημάρχους τοὺς κάνεις κλητήρας.

Θοδωρῇ, τοῦ πολέμου λειοντάρι,
ποῦ μᾶς κρύβεις τὸν κάθε σκοπὸ σου,
πᾶς ἀχνίζοντας δὲν τὸ φεγγάρι,
ποῦ μᾶς δείχνει τὰχνὸ πρόσωπό σου.

Τὰ τραγούδια μᾶς τᾶλεγες ὅλα,
τοῦτο μόνον δὲν εἶχες εἰπῇ,
πῶς θὰ μείνῃ γιὰ σένα ἡ φόλα
καὶ θὰ πάθῃς μὴ τέτοια ἄγροπῇ.

μὲ δὴ γὰρ πατώματα καὶ τ' ἀναγκαῖα ὕλα
εἰς τὸν ἱππότην Φασουλῆν, ὅπου τοῦ πρέπει φόλα.

Ἰσχυροῦται δὲ καὶ αὐτὸς τὸ σπῆτι νὰ πληρώνη
μὲ τὴν ἐν χρήσει μέθοδον τὴν χρεωλυτικὴν,
καὶ πρὶν περὶ σὺν Θεῷ δέκα καὶ πέντε χρόνοι
νὰ μὴν ὑφείλῃ τίποτα ἴσῃν Οἰκοδομικὴν,
συμφώνως δὲ πρὸς τὰς ρητάς καὶ ἐγγράφους συμφωνίας
νὰ προπληρώνη ἴσῃν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας.

Ἄν δ' ὁ δεσπότης Φασουλῆς εἰς τὴν ροὴν τῶν χρόνων
καθυστερήσῃ ἐξαφνα καὶ μίαν δόσιν μόνον,
συνισταμένην εἰς δραχμὰς υπερτριακοσίας,
ἐκτίθεται τὸ σπῆτι τοῦ ἐπὶ δημοπρασίας,
καὶ μένει ὡς καὶ πρότερον φιλόσοφος ἀκτῆμων,
μὴ ἔχων ποῦ τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνη ὁ παντλήμων.

Ἄν ὅμως πρὸς ἀπόθεσιν τοῦ χρέους δὲν ἀρκέσῃ
τὸ τίμημα τὸ προσφερόμεν εἰς τὴν δημοπρασίαν,
ἢ Ἐταιρεία μονοῦ μ' ἔχει νὰ κατασχέσῃ
τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον αὐτοῦ περιουσίαν,
καὶ τὴν γαῖδα τὴν γνωστήν, οὐσαν μὴ οὐσαν ἔγκυον,
κηρύττουσα τὸν Φασουλῆν μουφλούζην καὶ ἀφερέγγυον.

Ὁ Φασουλῆς, δεχόμενος τὰς ἄνω συμφωνίας,
ὑπόσχεται πρὸς πληρωμὴν τοῦ μέρους καὶ τοῦ ὅλου
νὰ μὴν πληρώνη ἴσῃν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας
καθὼ ἱππότης ἀγωγῆς ὀλίγον ἀμφιβόλου,
καὶ ἂν δώσῃ τώρα κἄτι τι προκαταβολικῶς
μὰ δὲν πιστεύει ἔπειτα νὰ εἶναι τακτικός.

Ἀναλαμβάνει ἐνταυτῷ καὶ ὑπόσχεται προσέτι
οὐδέποτε μὲ πληρωμὰς ταύτῃ τοῦ νὰ ἰδῶσιν,
ν' ἀφίνη νὰ παρέρχωνται σιωπηρῶς τὰ ἔτη
καὶ ὁ Σγούτας νάναι βέβαιος πῶς θὰ τοῦ τὸ πληρώσῃ,
ὡς ποῦ καὶ κάθε Σύμβουλος σφικτὸς τῆς Ἐταιρείας
ἀπὸ τὸ πνεῦμα φωτισθῇ τῆς μεγαλοδορίας.

Τοιαῦτα οὖν τοῦ Φασουλῆ καὶ τῶν συμβαλλομένων
συμφωνησάντων φανερά καὶ παρὰδεξαμένων,
ἀπεφασίσθη πάσα καὶ ὥρισθη πρὸς τοὺς ἄλλους
νὰ βάλουν τὰ θεμέλια μετὰ πομπῆς μεγάλης,
καὶ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν κροτούτων τηλεβόλων
ν' ἀναγγελθῇ τὸ γεγονός ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον.

Ἐορτὴ τῶν Θεμελίων μὲ πομπὴν καὶ μεγαλεῖον.

Ὁ ἥλιος ἀνέδυνε εἰς τὴν Ἀνατολὴν
ὅταν ὁ ρέκτης Φασουλῆς φημελικῶς ἐφάνη,
ὀπίσω τοῦ δ' ὁ Περικλῆς μ' ἐπίσημον στολὴν
ἀκολουθεῖ σιωπηλὸς καὶ τὸν σταυρὸ τοῦ κάνει.
Ὅχι ἦπτον θὰ προσήρχετο καὶ ὁ Ἀναξ εὐχαρίστως,
ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ Αἰῶ-λὲ-μπεὶν ἐπῆγε ἀνεπίστως.

Προσῆλθον δὲ ἀπόσκλητοι καὶ ἄλλοι πατριῶται
καὶ τὸ τοῦ οἴκου σχέδιον ἐξετυλίχθη τότε,
ποῦ τὸ ἐφιλοτέχνησε γραφίς Θεοφιλῆς
μὲ τῆς χρυσῆς τοῦ τῆς ψυχῆς καὶ μὲ τοῦ νοῦ τὸ σφρίγος,
ἐφ' ᾧ καὶ εὐχαριστήρια τοῦ χρεωστῶ πολλὰ
καὶ πᾶς πρὸς τοῦτον ἐπαινος μοῦ φαίνεται ὀλίγος.

Παρήσαν καὶ ἄλλοι, ἐντριβεῖς ἐν διαφόροις κλάδοις,
ὅπου τὸ σπῆτι μας αὐτὸ τοῦς ἔχει γίνεαι πάθος,
καὶ ὁ πᾶσαν τὴν μηχανικὴν εἰδῶς Σωτηριάδης,
ὑπολογίζων ἀκριβῶς τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος,
καὶ ὑποσχόμενος καὶ αὐτὸς τὸ σπῆτι σὺν τελειώσει
μακρὸ ἀλεξικέραυνον ἴσῃν Φασουλῆν νὰ δώσῃ.

Καὶ ὁ ἐργολάβος ἦν ἐκεῖ, ἀνάπτων καὶ φλεγόμενος,
ὁ Δηλαβέρης δηλαδή, Ὁνούφριος λεγόμενος,
ποῦ ἄλλος ἴσῃν οἰκοδομῶν τὴν τέχνην δὲν τὸν φέλει,
ἂν καὶ ζητῇ τὸν ἄγιον Ὁνούφριον νὰ κάνει,
διὸ θεομῶς τὸν συνιστῶ πρὸς πάντα κτηματίαν
ἡπλοῦσιν ἢ πᾶσιν ἀεινήν ἀρχοματίαν.

Ἀφοῦ δὲ παρεσκευάσαν τὸ πᾶν μετὰ βοῆς
προσῆλθεν ὕψηλός παππᾶς καὶ ἡλιοκαῆς,
καὶ νὰ διαβάσῃ ἀρχίσει μὲ τόνον τὸ ψαλτήρι
ὅτε πολὺ ὀργήγορα, ὅτε πολὺ ἀρχά,
καὶ κατ' ἀρχῆς ἐδιβάσας τὸν σπητονοικοκύρη,
ὅπου θαρρεῖ μὲ ἀπανταίς πῶς βάφονται ταῦτα.

Ψαλόντων δὲ ὡς ἐγγιστα τριῶν Εὐαγγελίων
ἠκούσθη σύγχυσις πολλὴ καὶ θόρυβος καὶ ἀντάρα,
καὶ ὁ Φασουλῆς κατέσφιγεν ἐπὶ τῶν θεμελίων
μὴ σφάντζικα τοῦ Ὁθωνος καὶ μὴ χρυσὴ πεντάρα,
καὶ κατ' ἀρχῆς ὡς φρενὸληπτος τὸ πρὶ μικρὸ μωρὸ τοῦ
τὸ ἔβαλ' ἔτσι γὰρ καλὸ νὰ κάμῃ τὸ νερὸ τοῦ.

Τότε δὴ τότε ἐσείσθησαν τὰ πατριῶτα ἐδάφη
καὶ ἐκανονισθῶσαν τὰ τῶν Ἑλλήνων σκάφη,
ἐνῷ δ' ἀντήγει ἐκ βροντῶν τῶν οὐρανῶν ὁ θόλος
τῆς μπουκαπόρταις ἀνοιξε καὶ ὁ Ἀγγλικὸς ὁ στόλος,
καὶ κάθε πνεῦμα πονηρὸν ἐπῆγε κατὰ κράτος
καὶ ἐσφάγη κόκορας παχὺς καὶ νυχοποδάρτος.

Καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ—φρικτὴν εἰπεῖν τῷ ὄντι—
ἐξῆλθε δαίμων πτερωτὸς χωρὶς κανένα δόντι
καὶ ἐχάθη πρὸς τὰ πέρατα δραμὸν τῆς πρωτευούσης,
καὶ ἀπὸ μακρὰν ἀντήχησε πτερῶν μεγάλων κτύπος,
ὡς ἄλλοτ' ἐκ τοῦ αἵματος τῆς στυγεράς Μεδοῦσης
καλαπάζων ἀνεπήδησεν ὁ περὶφόρος ἵππος.

Φιλῆσας δὲ ὁ Φασουλῆς θεομῶς τὸ Εὐαγγέλιον
ἐπῆγε καὶ ἐστερέωσε τὸν λίθον τὸν θεμέλιον,
φρονάσας δὲ «τετέλεσται» καὶ βρυχήθης ὡς λέων
ἐκτύπησε μὲ δύναμιν ἐπὶ τοῦ λίθου τοῖς,
καὶ τότε ἐφάνη ἐκ χαρᾶς καὶ ὁ Περικλῆς τοῦ κλάειν
καὶ ὅλοι ἐκραύγασαν «Εὐάν καὶ ζήτω ἡ πατρίς».

Εὐχὴ τοῦ νοικοκύρη μετὰ τὸ πανηγύρι.

Φ.—Ὡ Μέλαιρον ὀνομαστὸν, ὃ προσφιλὲς μοῦ κτῆμα,
ὑπὲρλαμπρὸν καὶ ἄριστον τὴν ὄψιν καὶ τὸ σχῆμα,
ποῦ χεῖρ σ' ἐφιλοτέχνησε γενναῖα καὶ θεομῆ,
εἶθε νὰ γίνῃς τάχιιστα αἰτία καὶ ἀφορμῆ,
ὥστε ν' ἀρχίσῃ λειτουργῶν παντοῦ τῆς Ρωμαιοσύνης
ὁ νόμος ὁ θεσπέσιος τῆς κοινοκτημοσύνης.

Εἶθε καθένας Μέλαιρον εὐκόλως ν' ἀποκτῇ
χωρὶς νὰ βγάξῃ κἀπὶ ἀπὸ τὸν μπεζικάτ,
εἶθε εἰς ταύτης τῆς ζωῆς τοῦς κλύδωνας καὶ σῆλους
νὰ λείψῃ καὶ τῆς κτήσεως ὁ νόμος ὁ παρὰφρων.

Κεφάλαιον σημαντικόν, ποῦ ντάλα μεσημέρι ὁ νοικοκύρης σκέπτεται πῶς θὰ τὰ καταφέρει.

Φ.— Βρὲ τί ἐπῆγα καὶ ἔκαμα;... μήπως θαρῶ καὶ αὐτὰ
πῶς εἶναι μῖμοι, φλύακες, ἀστείαι, χωρατὰ;
μήπως καὶ τὰ συμβόλαια θαρῶ πῶς εἶναι στίχοι,
φιλολογία ἐλαφρὰ καὶ τῆς Μαρούλας Τύχης;
τί διάβολο μοῦ ἔκρινε μ' οἰκοδομὰς νὰ μπλέξω
καὶ κτηματία πρόσωπον εἰς τὸ κοινὸν νὰ παίζω;

Ν' ἀφήσω καὶ Λουκιανὸν καὶ Ἀρχιλόχον καὶ Ἰππώνακτα
καὶ μ' εὐτελῇ νὰ συγκριθῶ καὶ βάνανσον χειρώνακτα,
νυχθημερὸν ξεσκουφωτὸς νὰ τρέχω ἴσῃν γιαντῆ,
νὰ πᾶνω ταβανόζουλα, σκεπάρνια καὶ τσαπιῆ,
καὶ νὰ φωνάζω πῶς καὶ ποῦ θ' ἀνοίξουν μαγειρῶ
καὶ ποῦ θὰ γίνῃ ἡ αἰθουσα καὶ ποῦ τὸ πλυσταριῶ;

Βρὲ τί ἐπῆγα καὶ ἔκαμα;... βρὲ εἴμ' ἐγὼ γὰρ τέτοιαι,
γὰρ σπῆττα, γὰρ συμβόλαια, γὰρ τίτλους, γὰρ χοτζέτια;
Ὅρτε τρεῖς μούτζαις, Φασουλῆ, ἀχρεῖτε κανονίση,
ποῦ τοὺς ἀνθρώπους προσπαθεῖς νὰ βάλῃς εἰς τὸ χέρι
μ' ἀνήκουστον ἀναίδειαν καὶ ἀσυνειδησίαν,
χωρὶς νὰ συλλογίζεσαι δευτέραν παρουσίαν.

Μὴ τάχα ἡ γαῖδα μου δὲν μ' ἐφθανε ὡς κτῆμα,
ποῦ ἦναπτε τὸν οἶστρον μου καὶ ὡς ποιητὴν μ' ἐτίμα;
Συχνὰ τὴν ἐσαμάρινα σὺν ὁμορφῇ κοκκῶνα
καὶ μὴ καὶ δὲ ἀνέβαινα μ' αὐτὴν ἴσῃν Ἑλικῶνα,
καὶ ὅταν ἤθελ' ἄσματα καὶ ἐγὼ νὰ κελαδῶσω
αὐτὴ προθύμως ἀρχίζε νὰ μοῦ βαστᾷ τὸ ἴσο.

Κάθε Ρωμῆος ἐτέρπετο μαζί της νὰ μὲ βλέπῃ
καὶ τέτοιο κτῆμα μοῦλεγαν μονάχα πῶς μοῦ πρέπει,
διότι κάθε ποιητὴς δι' ὅλας τοῦ τὰς πτήσεις
ἔχει ἀνάγκην ἄρρενος ἢ θήλεος Πηγάσου,
ἀλλ' ὅταν μοῦ ἐκάπνισε νὰ πάρω καὶ ἄλλας κτήσεις
ὁ κόσμος μοῦ ἐφώναζε (νὰ κάθεται ἴσῃν ἀπὸ σου).

Ἐγὼ ποῦ ἤμουν φοβερὸς ἀλχημιστὴς καὶ μάγος
Κυλώνειον τὴν σήμερον νὰ καταντήσω ἄγος;
Ἐγὼ ποῦ ἤμουν ἱερεὺς τοῦ Φῆς καὶ τοῦ Ὁσιόδοτος,
ποῦ ἔκαμα δασύτριγας καὶ τοὺς Σπανοὺς Σερτέλους,
καὶ εἰς τὸ τόξον τὸ λαμπρὸν ἐσπούδασα τῆς Ἰριδος
τὰ χρώματα τοῦ Νεῖτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους;

Ἐγὼ ποῦ ἦν ἄριστος τσαρῆς ποικιλίας
καὶ ἀπέπλυνα τὸν ῥυπον μου ἐντὸς τῆς Κασταλίας;
Ἐγὼ ποῦ πᾶσαν γόντιν καὶ βούλῃσιν ἐντείλων
ἐντὸς φακῶν κατέλειπα τὸ φῶς χρυσῶν ἀκτίνων
νὰ τὸ σκορπίσω τοῦς Ρωμῆους ν' ἀνοίξουν ἀστροβόλων,
πλὴν μ' ὅλ' αὐτὰ δὲν ἄλλαζαν καθόλου τὸν χάρα τῶν;

Ἐγὼ τὸ ὑπερνεφέλιον τοῦ Προμηθεὺς σάμα,
ποῦ βλέπω τὸ Ρωμαῖκό σου ἕνα νόθον κλῆμα;
Ἐγὼ ποῦ συνέμιξα μὲ προσηγορίας
προεῖπα δὲ τὴν ἔλθαι τῆς ἐλλογῆς τοῦ Νίκου,
καὶ τὰς περὶ τὸν ἥλιον προσεῖδον τροχιὰς,
ὅπως διαχράζων ὁ νοῦς τοῦ Κοπερνίκου;

Ἐγὼ ποῦ εἶχα πάντοτε ὡς μόνους μοῦ συντρόφους
τοὺς νέους καὶ τοὺς παλαιούς τοῦ κόσμου φιλοσόφους;
Ἐγὼ ποῦ ἐβλεπα τῆς γῆς τὴν σφαῖραν σὺν κρημνίδι

καὶ εἶθε κατὰ τὸν Ρουσσὸ ἀρπάζοντες πασσάλους
ἀφ' ὧς νὰ τοὺς στήνωμεν ἴσῃν γείτονας τὴν τάφρον.

Εἶθε νὰ γίνῃς ἰσχυρὸς καὶ ἀπληροῦται δίκό μου
καὶ τὸ Ἀμερικάνικο νὰ βγάλω ἰσχυρὸν μου,
εἶθε νὰ καταδεύεσαι ἀπὸ πηγὰς πλουσίας,
εἶθε ποτὲ μὴν ἐκτεθῇς ἐπὶ δημοπρασίας
καὶ ὁ ντελάλης ὁ Σμυρλῆς πανδήμως νὰ κηρύττῃ
τὸ ἄλ' οὐνα, ντοῦς, τρε τοῦ Φασουλῆ τὸ σπῆτι.

Εἶθε τὸν κάθε μακα-ῶ, ὅπου θὰ σὲ βασκάνῃ,
νὰ τὴν ἰδῷ θεόστραβος, κουτσὸ καὶ στραβοκάνη,
εἶθε νὰ γίνῃς φωλεὰ εὐτυχῶν ἀρρήτων,
ἐπὶ τῶν ἐνδοκίμων, κρησφύγετον Χαρίτων,
ἐπὶ τῶν καὶ φίλων ἄσλων καὶ σκέπη κάθε ξένου
καὶ μόνον καταφύγιον παντὸς ἀδικουμένου.

Εἶθε, λαμπρὸν μου Μέλαιρον, εἰς ἕνα καὶ ἄλλο μάτι
νὰ φαίνεται φανταστικὸν τῆς Χαλιμάς Παλάτι,
τοῦ ἔθνους νὰ φιλοξενῇ τοὺς νέους Μετερλῆτους,
εἰς τὴν ἀμύθη σου τὴν γῆν νὰ πᾶν κάθε σπόρος,
καὶ εἰς ὅλας τὰς γωνίας σου καὶ εἰς ὅλους σου τοὺς τοίχους
νὰ τρέχῃ πρὸς ἀνάγκην τοῦ ὁ κάθε ὁδοιπόρος.

Εἶθε κανεῖς τὴν μύραν τοῦ ἐντὸς σου νὰ μὴ κλαύσῃ,
εἶθε κανένας κεραυνὸς νὰ μὴ σὲ κατακλῇ,
καὶ ἂν βρομεῖται βαρὺς σεισμὸς, νὰ μὴ σὲ μέλῃ τοῖα,
καὶ ἂν δεύτερος κατακλυσμὸς μᾶς πνίξῃ ὡς τὸν ἄλλον,
νὰ γίνῃς νέα κιβωτὸς καὶ κόσμου σωτηρία
καὶ ἐντὸς σου ζῆα νὰ σωθοῦν μικρὰ μετὰ μεγάλων.

Εἶθε στοιχεῖ καὶ φάντασμα τοῦ Χάμετ νὰ μὴ ἐβγῇ
καὶ πᾶν ἀχρεῖον ἐρπετὸν ἢ ἔντομον νὰ φείγῃ,
καὶ δὲ μουρτζάρας Περικλῆς μ' ἐμὲ τὸν πατρικὸν
νὰ ἀπλώνεται σὲ μαλακὰ μεντέρια καὶ σφάδες,
καὶ λέγοντες διάφορα περὶ πολιτικῶν
νὰ δριπέμεν καὶ οἱ δύο μας κολοκυθοκορφάδες.

Εἶθε καὶ ἐγὼ πρὸς χάριν σου νὰ γίνω πρακτικὸς
καὶ νοικοκύρης ἄξιος καὶ εἰς ὅλα τακτικός,
τὴν πένα τὴν στιχορρηγικὴν νὰ παύσω νὰ κοιτῶ,
νὰ κτίζω σπῆττα χάρισμα καὶ μὲς ἴσῃν οὐραῖά μου,
νὰ δώσω πέντε φάσκελα ἴσῃν Μοῦσαν Ἐρατῶ
καὶ ὅταν μοῦ λέγουν δι' αὐτὴν νὰ σφίγγω τῶντερὰ μου.

Εἶθε περὶ τὴν τήθενον τὴν φιλοσοφικὴν
ὡς Σύμβουλος νὰ προσληθῶ ἴσῃν Οἰκοδομικὴν,
καὶ ἐνταῦθα εἰς ἄργυρον καὶ εἰς ἀμύθη χρυσόν
καὶ εἰς ὅτι λέγω οἱ λοιποὶ νὰ λέγουν «οὗτος ἔφα»,
καὶ μὴν καλοῦμαι ποιητὴς καὶ τέκνον τῶν Μουσῶν
καὶ ἴσῃν βουνὰ νὰ πηλαλῶ καθὼς ἡ Γενοβέφα.

Εἶθε, κλεινὸν μου Μέλαιρον, σὺ μόνον νὰ μὴ μείνῃς
τῆς πρακτικῆς προόδου μου τὸ Ἄλφα καὶ τ' Ὁμέγα,
εἶθε πολλῶν ὠφελειῶν ἢ ἀπαρχὴ νὰ γίνῃς
καὶ εἰς γενεὴς σου κύριος ὡς σύμβολόν τοῦ μέγα
ἐπὶ τῶν ἐξώστην σου κανόνι Κρούπ νὰ στήσῃ
νάναι ροβέρ' ἀδίκησιν σ' ὅποιον λεπτὰ ζητήσῃ.

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς μὲ τόνους διαφόρους
καὶ ἕνα κραεὶ ἐκέρωσε τοὺς κτίστας καὶ μαστόρους,
ἀλλὰ ἐμείψεν καὶ αὐτὸς ποῦ ἔγινε στηλιχτῆρ
καὶ μεθυμένος ἀρχισε τοιαῦτα νὰ παρὰφρων.)

κι' ἐφώναζα 'στὸν Περικλῆ καθὼς τὸν Ἀρχιμήδη :
«δός μου πᾶ στῶ, βρὲ μασκαρᾶ, τὸν κόσμον νὰ κινήτω,»
κι' ἐκεῖνος μ' ἔκνε παστὸ καὶ ἅπ' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω ;

Ἐγὼ ποῦ ἐφασκέλωσα καὶ Σύνταγμα καὶ νόμον
κι' ὡς εἶδος φόλα τᾶρριζα εἰς τὰ σκυλιὰ τῶν δρόμων ;
Ἐγὼ ποῦ ἐμαστίγωσα καὶ Βασιλεῖς μὲ κνοῦτον,
ὁποῦ δὲν ἤμουν ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον,
κι' ἐπρόκρινα νὰ ποτισθῶ μὲ τοῦ Σωκράτους κώνειον
παρὰ νὰ πάλσω νὰ μετρῶ τὸ μέτρον τὸ Γλυκόνειον ;

Δὲν ἦτο προτιμότερον τὸ στόμ' ἀνοιγοκλείνων
νὰ ροκανίζω καύκαλα καθὼς τὸν Οὐγολίνον,
νὰ κατοικῶ φαμελικῶς εἰς πῖθον Διογένους
καὶ ὅλους νὰ περιφρονῶ τοὺς προὔχοντας τοῦ γένους,
παρὰ νὰ μούρχεται καθεὶς σὰν Σάϋλων Ἐβραῖος
καὶ μίαν λίτρην κρέατος νὰ κόβῃ γιὰ τὸ χρέος ;

Καὶ πῶς αὐτοῦ τοῦ κτήματος θὰ δώσω τὴν ἀξίαν ;
μήπως κι' ἐγὼ τὴν σμύριδα θὰ πάρω τὴν Ναξίαν ;
ἢ θὰ χωθῶ ἄρατος 'στῆς κάσσαις τῶν πλουσιῶν
τὸ κράνος τὸ θαυματουργὸν φορέσας τοῦ Περσέως,
ἢ καὶ Ταμίαις θὰ γενῶ χρημάτων δημοσίων,
Ἀλαταποθηκάριος, Τελώνης, Φαρισσαῖος ;

Καλὰ ὡς τώρα ἔκτιζα εἰς τὸν ἀέρα Κάστρα
καὶ Μέλαθρ' ἀθεόρατα 'στοῦ Γαλαξία τάττρα,
ἀλλ' ὅμως μετὰ κυνικῆς νὰ θέλω προπετείας
νὰ γίνω σώνει καὶ καλὰ μὲ τίτλους κτηματίας
καὶ νὰ ὑψώνω κτίρια μὲ ξύλα καὶ μὲ τοῦβλα
γι' αὐτὸ μοῦ πρέπει νὰ ψηθῶ σὰν Διάκος εἰς τὴν σουβλα.

Κι' ἂν εἶχα νὰ τὰ 'πλήρωνα χωρὶς πολὺ μαράζι
θὰ ἔλεγα «στὸν διόβολο... ἄς εἶναι... δὲν πειράζει.»
'Ορίστε, πῶς σὰς φαίνεται... ἀπὸ τὴν πείνα βέθομε

καὶ ραπανάκια τρυφερὰ γιὰ ὄρεξι γυρεύομε,
κι' ἐνῶ τὸν κάθε τοκιστὴν δὲν ἔπαυα διώκων
ἀναγνωρίζω σήμερα ὡς νόμιμον τὸν τόκον.

Ἦ σὺ αἰθὴρ αἰώνιε, ὁ λάμπων ἐκ σαπφείρων,
ὦ αἴθλα κι' αἰθέρια τῆς φαντασίας πλάσματα,
καὶ σεῖς ταχύπτεροι πνοαὶ ἀνέμων καὶ ζεφύρων
καὶ ποταμῶν καὶ θαλασσῶν ἀνήριθμα γέλασματα,
ὁ Φασουλῆς μοῦ φαίνεται κακὰ πῶς θὰ ξεμπλέξῃ...
βάλτε νὰ πιούμεε, βρὲ παιδιὰ, κι' ἄς βρέξῃ ὁ, τι βρέξῃ.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς πρὸς τᾶν βλέμμα ρίψας
κι' ἐξῆλθε τῶν χειλέων του ὀλολυγμὸς ὀξὺς,
καὶ 'στοῦ Φαλήρου τὸν παππᾶ ἐν κατανόσει κύψας
μὲ ὑποτρέμουσαν φωνὴν τοῦ εἶπε τὰ ἐξῆς.)

Φ. — Ψάλλε, παππᾶ μου, μίαν εὐχὴ πρὸς χάριν τοῦ
κι' ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου δεήσου τοῦ Ἰψίστου
νὰ κατεβῇ τὸ Πνεῦμα του ὥσπερ περιστερὰ
μέσα 'στοῦ Σγοῦτα τὸ μαλὸ καὶ καθενὸς Συμβούλου,
κι' οὐδὲ γι' ἀστεία νὰ ζητοῦν νὰ πάρουν τὸν παρὰ
καὶ παρ' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ εὐχέτου σου καὶ δοῦλου.

Ἄλλως σὰν 'δῶ πῶς σφίγγομαι τὸ χρέος νὰ μετρήσω
καὶ πῶς 'μπορῶ 'στὸ Φάληρον κι' ἐγὼ νὰ φαληρίσω,
θὰ σκούξω 'στὴν διαπατῶν ἀπὸ τὴν στέγην πέρα
«βάρδα φουρνέλο, Ἕλληνας, κι' ἐπόθησα εἰρήνην,»
καὶ σπήττα καὶ οἰκόπεδα θὰ πᾶν 'στὸν ἀέρα
μὲ ἄκαπνον πυρίτιδα καὶ νιτρογλυκερίνην.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς γρονθοκοπῶν τὰ στήθη
καὶ τοῦ Φαλήρου ὁ παππᾶς πολὺ ἐσυγκινηθῇ,
καὶ γονατίσας κατὰ γῆς μὲ κοπετὴν μεγάλον
ἀπέτεινε 'στὸν Ἰψίστον παράκλησιν θερμὴν
περὶ διαφωτίσεως τοῦ Σγοῦτα καὶ τῶν ἄλλων,
κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναξε φαμελικῶς « Ἀμήν! »)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἀμέσως τώρα συνιστῶ εἰς τὰς Οἰκογενεῖας
τὴν Πρακτικὴν Ἱατρικὴν μετὰ πολλῆς χαρᾶς,
ποῦ μετὰ γλαφυρότητος συνέγραψε σπανίως
Ἀσκληπιάδης ἐμβριθῆς, ὁ Δόκτωρ Καρδαράς.
Τὸ πρῶτον τεῦχος αὖριον κομψότατα ἐκδίδεται
καὶ τὸ πούγγι σας λύσετε καὶ σπεύσατε καὶ ἴδετε.

Κάτω τοῦ Ὑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης
τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Ζαβορίτου κεῖται...
ἐκεῖ δὲν κλαῖς ποτέ σου ὅσον παρὰ κι' ἂν δίνῃς
ἐκεῖ γλυκὰ τῆς ὥρας καὶ παγωτὰ θὰ 'βρῇτε
μὲ ἄρωμα καὶ γεῦσιν τῶντι θαυμασίαν
κι' εὐγένειαν καὶ τάξιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν.

Ἐκεῖνο τοῦ Πολίτου τὸ μέγα Λεξικόν,
τούτέστι τὸ σπουδαῖον Ἑγκυκλοπαιδικόν,
μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν πηγαίνει ὅλο ντρίτα
κι' ἀπὸ τοῦ Ἀλφά τώρα ἐμπήκε εἰς τὸ Βῆτα.

Δασολογία τοῦ Χλωροῦ, πολὺτιμον βιβλίον,
καὶ δὴ ἀναγκαῖστατον 'στοῦ κόσμου τὸ Σχολεῖον.
Περὶ μελέτης τῶν δασῶν ἐπέστη ὁ κ. Χλωρὸς
κι' ἄς μὴ φανώμεθα ὅτι αὐτὸν τὸ ζήτημα χαλοῖ,
καὶ πάντες ἄς ἀκούσωμεν τί λέγει ὁ Χλωρὸς
πρὶν νὰ κοῦν μετὰ ἑαυτὸν καὶ τὰ γλωσσὰ μαζι.

Μυθολογία τοῦ Δεσάρ, μεταφραστὴς Καράλη...
θαρρῶ πῶς εἶναι περιττὴν νὰ τὴν συστήσω πάλι.

Ἄς ὁ Ρωμῆος γνωστὸν οἷς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε στροφεῖ
μὲ ξεροδεχέτο Εὐδὴ, — δὲδ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξίδι.

μὲ λημέτον, μὲ μὲλ' ἀνδρά, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲλ' ἄλλα δόχως ἀνδρά, — ποῦταν ἄλλοτε μαζι.